

"ייתכן שאני אבוא לישראל לכרות את ראש הולופרנש!"

סילבנה ב. אודיסאוס
קצת פחות שומן

למי ששכח את סיפור המעשה * אזכיר שאנשיו של אר-דיסאוס (כך, על כל פנים, מספר הומירוס) נכלאו על ידי הענק בעל חד (מלשון אחד) העין במערות. הוא היה טורף אותם אחד אחד ורק הודות לחכמתו של הקברניט האמיץ, שניקר בעורמה את עינו של הענק, הצליחו אנשיו לצאת מן המערה.

כדי לצלל תמונה זו היה צורך בפעלולים מיוחדים, שלשם הובא מהוליבוד מומחה מיוחד. הוא ציחה לבנות גולם בגדול הטבעי (או הלא-טבעי) של הענק. צלומים אחדים נעשו בעזרת הגולם, בעוד שאחרים נעשו כשענק אנושי יותר משחק את הענק האגדתי. זה היה פשר המסיכה שעליה התנהל קודם הויכוח.

* אודיסאוס הוא הסרט האיטלקי היקר ביותר, ששוב אי-פעם, סיפר לנו איש שיחנו נקב במספר המיליארדים שעלה שכחנו מה בדיוק היה המספר.

סטיה מן הביאוגרפיה

קאמריני חדל לנסות, ללא הצלחה, להפיק מן העלמה מאנ-גאנו הבעות אחרות ומסר אותה לרשותו.

אני שמחה לשמוע שהאורז המר זכה להצלחה, הגיבה לדבריו לאחר ששעה ארוכה ישבה ושחקה מולנו. הכוכבים האלה, גיליתי, אין מלים בפיותיהם כשהם רואים אותנו. או אולי אין מלים בפיותיהם בדרך כלל?

הגעתי אל האורז המר בדרך מקרה, הסבירה סילבאנה לבסוף (ודבריה עמדו בסתירה גמורה לביאוגרפיה הרשמית שלה). הייתי מהלכת ברחוב, והנה ניגש אלי איש אחד ושאל אותי אם לא אתנגד להיות שחקנית קולנוע.

כאן הצלחנו אך בקושי להתאפק מלהזהיר את העלמה מפני גברים זרים הפונים לנשים נאות בהצעות כאלה. כיוון שלעתים פגיעתם רעה, אבל העלמה נראתה לנו בעלת נסיון חיים משלה, אולי אף עדיף על שלנו.

"היה זה דה סאנטיס, הבמאי, המשיכה סילבאנה. "עברנו קשה על הסרט. אני במיוחד, כי עדיין לא ידעתי את אשר אני עושה... אינני מחבבת ביותר את המשחק בסרטים, אבל אדם צריך לאכול, לא כן? קבלתי הצעות לעבור להוליבוד אבל בשום פנים ואופן לא אסע לשם. אנו רוצה לעבוד בבית סרטי הבא יהיה משהו הנקרא ממבו ואחריו יהודית וחלולו פרנש. ייתכן שאחדים מן הצילומים ייעשו בישראל, ואז אולי אזכה לבקר בה, כדי לכרות את ראשו של הולופרנש."

"העלמה סילבאנה, צעק הבמאי בקולו האדיר, "אנו רוצים לחזור על הצילום."

ואנו, לעולם החיצוני, שבו הקולות אינם מנפצי תופי-אזנים, בערב הלכנו לאופרה.

מצלמים את הסרטים האיטלקים שכל מבקר (כולל החתום מעלה, כאשר היה מבקר) כה התפעל מהם. (מסקנה: הרוצה ליהנות מעוגה בל יתעניין בדרך הכנתה). הבמאי קאמריני, יהודי... סליחה, איטלקי בעל-מוג, המדבר בידיו כשפיו משמיע כמה וכמה צעקות-עזר, העמיד את ה-מצלמה בסמוך לרצפה. מכאן, ציווה על הצלם האמריקאי * שיצלם את העלמה מנגאנו כשפניה מביעות תדהמה, פחד, אהבה ועוד רגשות פשוטים ומעורבים.

לל ההוראות האלה ניתנו כאילו היה האולפן בוער באש, במרום גובה הקול. אותה שעה התנהלה קטטה בחלק אחר של האולפן. כך, על כל פנים, היה נראה לנו. אולם, כאשר קרבנו למקום המריבה ("יש מכות, בוא נראה!") נתברר כי אין זו אלא שיחה איטלקית פשוטה, המתנהלת דווקא ברוח דימוי קרסית, על מעלותיו ומגרעותיו של הציקלופס פוליונס. אבל עליו להלך.

העלמה מנגאנו קמה מכסאה בליאות, צילומי הסרט נתי-משכו שבועות ארוכים וכל הדבר כבר נמאס עליה. התייכוח בקצה האולפן לא נפסק. איש לא קרא "שקט". את הסרט צילמו ללא קול, כשכל שחקן מדבר בלשונו. לאחר הצילומים יוסיפו לו קולות בשפות שונות: גרמנית, איטלי-קית, אנגלית, צרפתית.

"מצלמה" הרים קאמריני את קולו, שהדהד בכל חלקי האולפן.

"מהירות" קרא הצלם האמריקאי.

"פחד!... עכשו את נבהלת!... את רוצה ללכת!... חוזר למקום!... עכשו את אינך יכולה להביט!... גא לצד עוק!... אמרתי לצעוק!... פתחי את הפה, סילבאנה!... הו!... פחד בעינים!... יותר פחד!... פחד רב!... טל מאכוס ** על הארץ!... הוא נופל!... הוא קם!... די!"

אינני יודע אם קאמריני הוא הבמאי הטוב ביותר באיטליה, אבל לא אשתומם אם ייאמר לי שהוא הבמאי בעל הבאריטון החזק ביותר.

הבעה אחת

כל אותו זמן שאנחנו המו מקולו המצלצל של קאמריני, לא שבעו עינינו מראות את סילבאנה. האשה הזאת היא נפי-לאה, חשבונו: כל הרגשות אשר בתוכה גורמים לה להבעה אחת ויחידה. זה כוכב!

קאמריני פקד להתחיל את הכל מחדש ואנו השתמשנו בהזמנות ויצאנו קצת מן האולפן. בחצר, בתוך אולפן שני בנו את מאורתו של הציקלופס.

* זהו סרט טכניקאלאר, פאטנס אמריקאי.
** בנם של פנלופה ואודיסאוס.

סילבנה בתפקיד צירקה

מאת מיכאל אלמו

חיה דה לה וואסקה-נאבלאה, רומא, דומה מאד לרחוב ה-נסלל והולך באחד השיכונים החדשים בתל-אביב או בסבי-בתה: מספר בתי מגורים גדולים, בתי חרושת ומלאכה, ש-קירותיהם השחורים מעידים על הימצאם במקום עוד בזמן שהשטח היה לא-עירוני.

"היכן כאן אולפני פונטידה לאורנטיס?"

הרומאים הקטנים משכו בכתפיהם. פועל שעבר על איפניו לא ידע אף את שם הדרך בה צעדנו. הכל היה חדש, הכל עדיין לא קבוע, כמעט ארעי.

לבסוף מצאנו את האולפן. לא בעזרת אנשי המקום, כי אם הודות לתפאורה ענקית שנגלתה לעינינו באחת החצרות. חצינו וואי קטן הנשפך, מן הסתם, אל תוך הטיבר (נהר) עלוב ביותר, שירד מגדולתו בד בבד עם ירידתה של רומא, והמסרב לעלות בחזרה עם עלייתה המחודשת של איטליה, ואחר טפסנו על גבעת חול גבוהה — הנוף היה ניאוריאליסטי בתכלית — והיינו ליד האולפן.

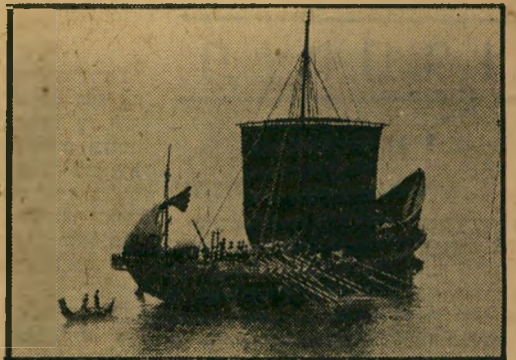
לא לכזו רשיו

בשער לא עמד איש ויכולנו להכנס באין מפריע. אלא שהיה לנו רשיון כניסה ולא רצינו לבזבז אותו, ועל כן קראנו לשוער שיצא ממשרדו. הלה קימט את מצחו לכשהזכרנו את שם האיש שהזמינו.

"איננו פה ולא יהיה" אמר.

כבר הורגלנו לזה שמידת הדיוק פוחתת והולכת ככל שאתה מתרחק מורחה מקן הצהרים של גרינוויץ. בצרפת היו האחורים בני 10-30 דקה לערך. באיטליה הם ארוכים יותר, ואולי, תמהנו, כאן אין מקיימים כלל ראינות?

אולם עד מהרה נתברר לנו כי תחת כל מגרעת קיימת מע-לה, האנשים במקום היו אדיבים והם הכניסונו אל האולפן.

ספינת אודיסאוס בטרט

מעט מאד מלים.

על סמך הדברים הפשוטים שאמרנו להם. לבסוף כאשר הופיע האיש שהיינו צריכים לפגשו, נתברר כי לא ידע כלל על הפגישה. במשרד — הוי, איטליה, איטליה, כמה דומה את לישראל! — שכחו להודיע לו כי אנו באים. אבל בינתיים כבר הספקנו לראות את סילבאנה.

פחות שומן וחושניות

היא נגלתה לנו, לראשונה, ממרחק, כשהיא חולפת, בתס-רוקת יוונית ובשמלת משי דקה (אך, אהה, לא שקופה) קליר לה וארוכה מאד, מחר ההלבה שלה אל האולפן. מלבי-אתה הלכה אחריה כשהיא מחזיקה את שובל השמלה. עמדנו במרחק רב למדי מן הכוכב, אבל היה נומה לנו כי סילבאנה השמנונית, המלאה והחושנית של האורז המר איבדה קצת משמנונותה והרבה מחושניותה. כאשר נכנסנו אל האולפן נוכחנו כי אכן לא טעינו.

סילבאנה, בתפקיד פנלופה *, אשתו הנאמנה של אודי-סיאוס — הסרט, בו היא מופיעה, אם הדבר מעניין מישהו, מושחת על האפוס של הומירוס — נראתה לנו קצת בעל-ביתית מדי.

"היית יותר מעניינת בהאורז המר, רצינו להגיד לה, אבל לא אמרנו.

כמאי-בארימו

אבל בטרם פתחנו את פיה של הכוכב, יכולנו לראות כיצד

* אחד משני תפקידיה בטרט. התפקיד השני: הנימפה ציר-קה, המאלצת את אודיסאוס להיות מאהבה.